

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. szeptember 5.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AZ URAT IMÁDD!

Énekek: 135,1, 8-12; 431

Alapige: 2Móz 32,1-14

Imádkozzunk!

Édesatyánk az Úr Jézus Krisztusban, szeretnénk téged ezen a reggelen is áldani és magasztalni! Köszönjük, hogy csak akkor áldhatunk téged, ha neked szolgálunk, ha te vagy a mi Istenünk, mert megismertünk téged, az egyedül igaz Istent, és akit te elküldtél, Jézus Krisztust. Kérünk, hogy bocsáss meg nekünk, ha nem így volt, vagy esetleg nem így van! Köszönjük, hogy elnézted az életünknek azt a szakaszát, amikor mi is a bálványoknak szolgáltunk, mi is mentünk a világ után. Köszönjük, hogy kegyelmedből megfordítottál bennünket, és odavontál magadhoz. Köszönjük, hogyha hitünket, egész életünket, feléd való irányultsággal élhetjük a te tiszteletedben, szeretetedben. Köszönjük neked, ha így járhatunk a te szolgálatodban, az Úr Jézus Krisztus követésében, önmagunkat megtagadva.

Köszönjük, hogy ma is alkalmat készítettél a te neved imádására a gyülekezeteknek. Köszönjük, hogy prédikáltatod szent igédet, felséges Isten. Kérünk, hogy a mai igeszakaszból is hadd vegyük el az üzenetet! Hadd legyen a te szavad bátorító, feddő, vigasztaló szó a mi számunkra, amely segít abban, hogy életünket újra odaigazítsuk hozzád, és a te útjaidon járjunk! Kérünk, hogy áldd meg az ige hallgatását számukra! Segíts mindazt elhagyni, amivel idejöttünk! Lehet, hogy fáradtság, szomorúság, közöny vagy bosszúság az, ami ott van a szívünkben. Kérünk, hogy most ne legyen semmi gát, kegyelmed mi ne törne át! Jövel, Szentlélek Úristen, világosíts meg minket az evangéliummal!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a Mózes 2. könyve 32. fejezetéből olvasom, az első 14 verset: „Mikor látá a nép, hogy Mózes késik a hegyről leszállani, egybegyűle a nép Áron ellen és mondá néki: Kelj fel, csinálj nekünk isteneket, kik előttünk jár-

janak; mert nem tudjuk mint lón dolga ama férfiúnak Mózesnek, a ki minket Égyiptom földéből kihozott. És monda nékik Áron: Szedjétek le az aranyfüggőket, a melyek feleségeitek, fiaitok és leányaitok fülein vannak, és hozzátok én hozzám. Leszedé azért mind az egész nép az aranyfüggőket füleiről, és elvívék Áronhoz. És elvevé kezökből, és alakítá azt vésővel; így csinála abból öntött borjút. És szóltak: Ezek a te isteneid Izráel, a kik kihoztak téged Égyiptom földéről.

Kedves testvérek, ma a 10 órai istentiszteleten tanévnyitó lesz, bár a közöttünk lévő gyermekeket és fiatalokat szemlélve, most is tanévnyitó istentiszteletet tartunk. Ilyenkor az a szokás a gyülekezetben, hogy mindig a gyerekek rendje szerint haladunk a bibliai történetekben, és most nekik erre a mai vasárnapra éppen ez a történet esik, a Mózes 2. könyvéből, az aranyborjú története.

A gyerekeknek a 32-33-34. fejezet van kiírva, de ezt úgy szeretném a 10 órai istentiszteleten is összefoglalni, hogy a 32. fejezet arról szól, hogy a nép hogyan viszonyul Istenéhez, a 33. és 34. fejezet pedig arról, hogy Isten hogyan viszonyul az ő népéhez. A nép hűtlenül viszonyul Istenhez. Kálvin a következőt mondja erről: „Ebben a fejezetben a nép aljásnál is rosszabb hálátlanságát és az ostobasággal keveredő szörnyű örültségét láthatjuk.” Szó szerint idéztem Kálvin magyarázatából, hogy hogyan viszonyul a nép az ő Istenéhez, aki kihozta őket és megszabadította Egyiptomból. A másik két fejezet pedig arról szól, hogy Isten hogyan viszonyul a népéhez. Hogy újból szövetséget ad számukra, odaadja a Tízparancsolatot, és újat szeretne kezdeni ebben a kapcsolatban.

Úgy kezdődik ez a történet, hogy mikor látja a nép, hogy Mózes késik a hegyről leszállni, egybegyűlnek Áron ellen. Mózes felmegy a hegyre, mert oda hívja Isten, és ott adja oda neki a szövetség tábláit. Mózes késik, hetekig van ott, ezért a nép nem bírja őt kivárni. Úgy gondolják, hogy nincs vezetőjük. Azért teszik ezt, mert nem látják, hogy valaki ott lenne. Bár Áront és a véneket megbízza Mózes, hogy vezessék a népet, de nincs ott Mózes. Tehát, nincs ott egy látható vezető. Pedig nem maradtak vezető nélkül, mert Isten jelen volt. Isten megígérte, hogy velük lesz, vezeti őket éjjel tűzoszlopban, nappal pedig felhőoszlopban. De többre vágnak, mindenképpen egy látható személy kell nekik.

Egybegyűlnek, és azt mondják Áronnak: „Kelj fel, csinálj nekünk isteneket, kik előttünk járjanak!” Amikor Isten ezt értékeli, akkor azt mondja Mózesnek: megromlott ez a te néped. Élelmiszereknél láthatjuk azt, hogy egy idő után megromlanak, de jó lenne, ha látnánk, hogy ilyen a mi emberi természetünk is, romlásra hajlamos! Hajlandóak vagyunk minden gonoszra. Mindenre hajlamos az ember, ami Isten ellen van, ami az ő szentségét és dicsőségét sértheti. És akkor Áron csinál egy aranyborjút. Nem volt az egész aranyból, mert utána később elégetik, hanem ezt fából kifaragták és aranylemezekkel borították.

De mi itt a borzasztó, testvérek? Van itt egy fél mondat, amit nem szoktunk komolyan venni, és ami tulajdonképpen akkor is, ma is, minden bálványimádásnak az oka. Minden bálványimádás tetten érhető, ha tetten érjük a következőt. Ezt mondják, amikor megöntik az aranyborjút: „Ezek a te isteneid Izráel, a kik kihoztak téged Égyiptom földéről.” Tehát, számukra a bálvány nemcsak

önmagában ez a szobor volt, hanem akkor lesz valami bálvánnyá, hogyha az ember olyasvalamit tulajdonít neki: cselekedetet, természetet, tulajdonságot, amit csak Istennek lehet tulajdonítani, és amit csak az Úr végezhet el. Tudjuk, hogy ő hozta ki a népét Egyiptomból. Olyan szépen mondja később Mózes, hogy „kihozott titeket hatalmas kézzel és kinyújtott karral”, és erre a nép azt mondja: „ezek hoztak ki téged Egyiptom földjéről.”

A bálványimádás tehát a Biblia szerint nemcsak azt jelenti, hogy valaki szobrot készít, hanem azt jelenti, hogy egy élettelen tárgynak vagy egy romlott személynek olyan tulajdonságot tulajdonít, amit csak Isten képes elvégezni. Alátámasztva ezt, az Ézs 48,5-ben olvassuk: „... ezt ne mondd: Faragott képem mívelé ezeket, bálványom és öntött képem parancsolá ezeket.” Tehát, később, Ézsaiás korában is figyelmeztetni kellett a népet, „nehogy azt mondd, hogy faragott képem mívelte ezeket”, mintha azok képesek lettek volna valamire is.

Amikor a reformáció idején eleink tömegével kihordták a templomokból a bálványokat, szobrokat, képeket, nem az volt a fő baj, hogy ezeket vallásos tiszteletben részesítették, hanem hogy azt gondolták, hogy ezeknek csodatévő erejük van. A bálvány az, amiről az ember azt hiszi, hogy tud segíteni. Aztán majd ennek a bálványnak kell hálásnak lenni, mert megsegített, mert meggyógyított. „Ezek a te isteneid Izráel, akik kihoztak téged Egyiptom földjéről.”

Most hadd mondjam el szeretettel a testvéreknek, hogy sokáig nem értettem, miért mondták a mi eleink az átváltoztatott ostyára, hogy bálványimádás, és elővettem a római katolikus katekizmust, az 1380. és 1395. cikkelyekben a következőt lehet olvasni: „Az ostya engesztelő áldozat a mi bűneinkért, és megőríz a halálos bűntől.” Tehát, annak a darab ostyának valami olyat tulajdonítanak, amit csak Jézus Krisztus vitt véghez. Ez a baj! Nem az a baj, hogy ostyával úrvacsoráznak, vagy áldoznak, mi meg kenyérrel, hanem az, hogy annak a darab ostyának olyan isteni tulajdonságot, szabadítást tulajdonítanak, amely képes megőrizni és megtisztítani a halálos bűntől! Azt képes megbocsátani. Holott az igéből tudjuk, hogy erre csak Jézus Krisztus hivatott. Azt mondja János apostol: „Jézus Krisztusnak, az ő fiának vére tisztít meg minket minden bűntől.”

Nem lehet tehát egy tárgynak ilyet tulajdonítani, azt valamilyen isteni erővel felruházni, és ezért tisztelni vagy hálát adni! Az ember azt gondolja, hogy az segített, Isten meg azt mondja: engem hívj segítségül, én megszabadítalak téged és te dicsőítesz engem! Mikor Áronnak azt mondják, hogy készíts nekünk idegen isteneket, akkor Áron megijed, fél. Áron népszerű akart lenni, hiszen egy vezető, ha nem teljesíti, amit a nép kér tőle, az nem lesz népszerű. Itt nem arról van szó, hogy egy-két ember kitalálta, hanem odament az egész nép, mert a bálvány akkor is, azóta is tömegeket vonz! Az egész nép elkezdett enni, inni, és felkeltek játszani. Itt valami paráznaságot kell értenünk a játék alatt, valószínűleg kultikus, parázna táncba kezdhettek, és ennek zaját hallja a hegyről lejövő Mózes.

Ehhez képest nézzük meg, hogy az igaz Isten tisztelői mindig sokkal kevesebben voltak! Figyeljük meg, hogy amikor Mózes megáll a tábor kapujában, és azt mondja: aki az Úré, az ide hozzám; az jöjjön ki ebből; az hagyja ott a bál-

ványt; az kezdje el egyedül az Urat tisztelni és imádni, akkor kik jönnek ki! A Lévi fiai. Ugye, hogy milyen kis társaság az egész néphez képest a Léviták? Igen, testvéreim, a biblikus, Istenhez ragaszkodó hívő nép minden korban mindig kisebbségben volt és van. Jézus Krisztus körül mennyien voltak, és mennyien maradtak? Jézus egyszer a tanítványokat is megkérdezi: „ti is el akartok-e menni?” Azért, mert Jézus Krisztus tanítása nem volt népszerű, amikor ilyeneket mondott, hogy „senki sem mehet az Atyához, csak én általam”, és aki hozzám jön, azt én el nem küldöm, de csak az fog hozzám jönni, akit az Atya vonz. Ez nem volt népszerű tanítás! Ma sem az, és ma is nagyon kevesen vallják.

Tömegek nem fognak ezután menni, mert az emberi tömegekben van egyfajta istenkép, és az ember le akarja vetíteni magának ezt az istenképet, amit ő kigondol. Az Ószövetségben olvassuk, hogy „az emberek kerestek sok kigondolást”. Az ember képzel magának egy Istent: egy szerető, jóságos Atyát. Bálványaink, a mai modern istenképek, ugyanolyan arany szobrok. Az ember azt gondolja, hogy ilyen az Isten. Isten pedig olyan, ahogy magát igéjében kijelenti, ahogy bemutatkozik. Ezért nem Istennek kell elfogadni azt, amit mi kigondolunk, hanem nekünk kell elfogadni azt, amit ő mondott és meghajolni előtte!

Áron azt mondja: vegyétek le az aranyat magatokról! Az írásmagyarázók szerint Áron lehet, hogy azt gondolta, majd ez megrettenti őket, de nem, mert akkor is, és ma is úgy van, testvéreim, hogy az ember mindent hajlandó odaadni az ő bálványának. Ha Áron azt hirdette volna, hogy az Úrnak adjátok oda, azt odaadták volna-e hálából az Úrnak? Vajon levették volna-e magukról azt a temérdek aranyat, és szívesen dobták volna-e bele a lepedőbe? Ma is így van. Az ember a bálványáért mindenre hajlandó, ha az Úr dolgairól van szó, akkor nagyon szűkmarkú. Akkor nagyon anyagiás, nagyon számító. De ha a bálvány-nak kell áldozni, akkor semmi nem drága.

Elgondoltam, ha Áron vagy Mózes azt hirdette volna ki, hogy az a sok arany a két kőtáblára, a Tízparancsolat táblájára kell, ami ugyan kőből készült, de lehetett volna aranyba is vésni! Nem megérdemelte volna a tíz ige, hogy aranytáblán legyen? Ha azt mondta volna Mózes vagy Áron, hogy testvérek, ez a sok arany a kőtáblára kell, a Tízparancsolat tábláira, az ember már jobban vissza-kozott volna! Ezekre az igékre: Ne legyen más Istened; Szenteld meg a szombatnapot – vasárnapot; Ne ölj; Ne paráználkodj; Ne lopj; Ne tégy hamis tanúbizonyságot! Amikor Isten ezeket a szabályokat adja a népének, ezt készek lettek volna-e aranyba önteni? Amikor a borjúról van szó, akkor szívesen odaadja az ember.

Aztán, az a szó is érdekes itt, hogy csinálj „nekünk” isteneket, akik előttünk járjanak! Amikor pedig Isten mondja Mózesnek, hogy megromlott ez a te néped, és adja a Tízparancsolatot, akkor ott van az a szó, hogy ne csinálj „magadnak” idegen isteneket! A bálvány az, amikor az ember a saját maga vágyait akarja kiszolgálni. Ezért van itt ez a két szó, hogy csinálj „nekünk”, és ne csinálj „magadnak”, akkor Isten ugyanezt mondja. A bálvány az, amikor az én gondolataimat, érzéseimet, testiségemet, vágyaimat ki akarom szolgálni, mert ennyire fontos vagyok. Nekem kell valami! Én vagyok a fontos, nekem kell, és nem

az Úrnak! A hit úgy keresi és tiszteli Istent, ahogy Ő elvárja. Lásd, samáriai asszony története a János evangéliuma 4. fejezetében! De mi azt gondoljuk, hogy Istent itt kell imádni, ott kell imádni. Nem! „Az Isten lélek: és a kik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.” Isten megmondta, hogy hogyan tiszteljük, hogyan menjünk elé. Nem úgy, ahogy nekünk tetszik, ahogy mi akarjuk.

Hadd mondjam el a testvéreknek a Biblia nagyon fontos tanítását, hogy a bálványimádásból meg lehet térni, sőt, meg kell térnie az embernek! Erről beszél Pál apostol a Thesszalonikabeliekhez írt levélben, amikor a gyülekezetnek azt mondja: „megtértetek az Istenhez a bálványoktól.” Tudniillik a thesszalonikabeli gyülekezet is, és az efézusi gyülekezet is a bálványokból tért meg, ahol a Diána szobrokat árulták. Az ötvösök nagyüzemben készítették; egy iparág épült a bálványgyártásra. Az efézusiak is abból tértek meg, és valljuk meg, testvérek, hogy mi is!

A Jelenések 9,20-ban pedig így olvasunk az elveszettekről: akiknek megmaradt a bűnük, mert „nem tértek meg az ő kezeik csinálmányaitól, hogy ne imádnák a gonosz lelkeket, és az arany és ezüst és érc és kő és fa bálványokat, a melyek nem láthatnak, sem hallhatnak, sem járhatnak.” Tehát, a bálványimádásból meg lehet térni, de inkább úgy mondom, hogy Isten megtéríthet bálványimádókat is! Miért? Azért, mert magunktól nem tudunk megtérni sem. Isten tud bennünket megtéríteni. Jeremiás is imádkozik: téríts meg, Uram, és megtérünk! Mi nem tudunk megtérni, de Jézus Krisztus elégtétele erre is vonatkozik éppúgy, mint minden bűnünkre.

Éppen ezért, testvérek, ez az evangélium, ez az örömhír: az Úr képes arra, hogy megszabadítson bálványainktól! Az Ezékiel 36,25-ben olvassuk: „minden bálványaitoktól megtisztítlak titeket” – mondja az Úr. Naponta kérnünk kell: „Tisztíts meg teljesen, szentelj meg, hadd legyen, Fényedből fénysugár az életem!”

A következő üzenete az igének, hogy a bálványimádásnak viszont van büntetése. Mózes elrendeli, hogy aki az Úré, az jöjjön ki a tábor kapujába. Ő nem megy be a táborba, mert nem vállal közösséget a bálványimádókkal. Testvéreim, bálványozókkal, bálványimádókkal, akik nem vallják a „Solus Christus”-t, akik nem vallják azt, hogy „egyedül kegyelem, egyedül hit által, egyedül a Szentírás, egyedül Krisztus”, azokkal mi sem vállalhatunk közösséget! Mózes nem megy be a táborba, a nép közé, mert azt mondja: ha én bemegyek, akkor az azt jelenti, hogy közösséget vállalok velük; helyeslem azt, amit csinálnak. Hanem hívja őket, mert ebből ki kell jönni. Szakítani kell, nem csak a szívük mélyén, hanem ilyen látványosan!

Egy idő után megértettem, amit egy misszionárius mondott nekem: értsd meg, ha kimegyünk valamilyen afrikai országba – most csak egy példát mondok –, ott nem keresztelünk, hanem ha hirdetjük az evangéliumot, bemerítjük az embert! Aztán egyszer egy német misszionáriussal beszélgettem erről, hogy miért nem elég keresztelni. Azt mondta: értsd meg, azért nem, mert ott ennyire ki kell fejezni külsőleg is, hogy szakítani akarok a bálvánnyal, a bálványimádás-

sal! Ott ennyire hangsúlyozni kell! És azt mondtam: igen, ezt elfogadom. Ennyire hangsúlyosnak kell lennie, hogy Isten gyermekei kijönnek, otthagyják a bálványimádást!

Erre a mai napra is legyen igaz különösen, meg erre a hétre, amelyik következik ránk, hogy mi nem vállalhatunk közösséget senkivel, aki Krisztusról nem így gondolkodik, hanem másnak tulajdonít erőt, hatalmat, bűnbocsánatot! Mózes azt mondja: kössétek fel a kardotokat! Lehet, hogy a ma embere azt mondaná: hol van itt a szeretet? Hol van itt a tolerancia? Ez a szeretet, hogy először Mózes bekiabált: aki az Úré, az jöjjön ki! Ez a szeretet! De ahogy egy lekipásztor mondta egyszer: „Isten korlátlan szeretetének vannak határai.” Isten határtalan szeretete az volt, hogy várt: aki az Úré, az jöjjön ki; aki szakítani akar ezzel. Aki meghallotta az Úr nevét, az jöjjön ki! És adott időt, hogy kijöjjen. Ez az isteni szeretet, és nem az, hogy a bűnt elnézi, nem ragaszkodik az ő szavához, hogy a bűnnek van büntetése.

Milyen nehéz lehetett, amikor azt mondta Mózes: „kössétek fel a kardjaitokat”, mert be kellett menni ezeknek a lévitáknak, és háromezer férfit öltek meg azon a napon! Háromezer ember halt meg, plusz még valószínűleg asszonyok és gyerekek is. Amikor szembe kellett fordulnia valakinek a saját testvérével, férjével vagy feleségével, családtagjával, mert ő ott maradt a bálványozók között, és nem mondta azt, hogy ő is egy Istent imád, csak más formában, csak másképpen! A tábor kapujában ezek szembefordultak, és Isten parancsát teljesítették.

A Jelenések könyvében is olvassunk arról, hogy a bálványimádásnak van büntetése, amikor azt mondja az ige: „De kinn maradnak az ebek és a bűbájósok, és a paráznák, és a bálványimádók...” Tehát, Mózes idejében a bálványimádásnak egy ideig való büntetése volt: kössétek fel kardjaitokat; a Jelenések könyve pedig egy örök büntetésről beszél: nem mennek be! Kívül maradnak – ez pedig örök büntetés.

Megkérdezhetnénk végül, hogy aktuális-e ma ez az ige? Én azt mondom, hogy igen. Évszázadokkal később írja az öreg János apostol a gyülekezeteknek az első levelet, és azzal fejezi be, hogy „Fiacskáim, oltalmazzatok meg magatokat a bálványoktól!” Vagyis: őrizkedjétek a bálványimádástól! Már az első gyülekezeteket kellett figyelmeztetni erre, hogy „oltalmazzatok meg magatokat a bálványoktól!”

Amit tavaly is említettem egy igehirdetésben, hadd olvassam megint! Egy német lapban jelent meg ez a cikk, száz évvel ezelőtt, a modern bálványainkról. Tehát, eltelt már száz év azóta! A cikk címe: a „Nyugatiak istenei”, és a következőt írja a cikk írója: „A test vallása győzedelmesen vonul be Európa nagyvárosaiba. Hitvallása ez: csak egyetlen valóság van, a test, az ösztönök, az erosz. Ennek a vallásnak nagy liturgiája, vallásos szertartása a divat; templomai a sportpályák, a meccsek; kápolnái a víkendházak, tánclókák, szépségversenyek, revük, a film, az illusztrált lapok. Mindezek következménye a szexuális elvadás, a házasság és a család széthullása, a gyermekkorlátozás magától értetődöttsége, az élvezethajsza örületes tempója, a hanyatló Róma napjaira emlé-

keztetnek. Ennek a modern bálványimádásnak a karjaiba esik bele ostobán és menthetetlenül a tömegszuggesztió ellenállhatatlan kényszerének engedve a gond és felelősség elől menekülő mai ember. Semmit sem érez olyan életellenesnek ez a fajta, mint a keresztyénséget.”

Száz évvel ezelőtt ezt írták! Mit írna ma, ha élne, ennek a cikknek az írója? Én azt hiszem, hogy nem kisebbiteni kellene ennek a cikknek a súlyát, hanem sokkal inkább növelni. Ismét mondom, testvérek, vegyük nagyon komolyan, hogy Isten kijelentette, dicsőségét nem adja másnak! Bálványoknak végképp nem. Meg fognak szégyenülni, akik bálványokban bíznak!

Hadd fejezzem be azzal, hogy nekünk nem is azzal kell foglalkoznunk, hogy őrizkedjünk a bálványoktól, hanem sokkal nagyobb igei felszólítás, hogy szolgáljunk az Úrnak, az egyedüli élő, igaz Istennek, aki minket megszabadított a mi bűneinkből! Hogy mondja a Jelenések könyve? Aki tett minket az ő országra népévé; aki megmosott bennünket az ő vére által. Emlékeztek, amikor Jézus Krisztus a megkísértés történetében azt mondja a Sátánnak, hogy „meg van írva: az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj!” Ez legyen a mi programunk!

Nem is az az ige üzenete, hogy hányd el a bálványt, őrizkedj a bálványtól, hanem az, hogy szolgálj az Úrnak, mert aki az Úr szolgálja, nem is lesz kedve, ideje, ereje a bálványoknak szolgálni! Bárki, aki Istennek ad dicsőséget, hálát, tisztességet, aki leborulva tudja imádni, és el tudja mondani, hogy „szeretlek Uram, én erősségem”, az nem is fog odafordulni a bálványokhoz. Ha véletlenül megtenné, akkor az Úr megtéríti belőle, Szentlelke által bűnbánatra indítja. Az Úr megbizonyítja mindig, kész a bocsánat, hogy mi őt tudjuk félni és magasztalni. Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!

Ámen.

Imádkozzunk!

Drága Urunk, valóban igaz, amit a reformátor mondott, hogy az emberi szív egy bálványgyártó műhely, csak nem ilyen aranyborjúkat imád a ma embere, hanem imádjuk önmagunkat, kényelmünket. Imádjuk gondolatainkat, elképzeléseinket, megrögzött tulajdonságainkat, és nem is akarunk sokszor szabadulni ettől. Mindez akadályoz bennünket abban, hogy előtted tudjunk hódolni, térdre hullni és gyönyörködni benned, aki megadod szívünk kéréseit. Aki olyan gazdag Isten vagy, hogy nem hagytad nélkülözni a te népedet.

Bocsásd meg, Urunk, hogy nem győzte meg őket sem a tűzoszlop, sem a felhőoszlop! Nem győzte meg őket a manna, a fürjek, amelyek hullottak. Nem győzte meg őket a víz, amely a kősziklából fakadt. Bocsásd meg, Urunk, hogy az embereket ma sem győzi meg a Golgota keresztsége, Jézus Krisztus diadalmas győzelemkiáltása, hogy elvégeztetett! Bocsásd meg, ha nem győz meg bennünket az úrvacsora kenyere és bora, amelyben láthatjuk azt, hogy eleget tettél a mi bűneinkért, ha nem győz meg bennünket az ige, a tiszta evangélium! Kérünk téged, hogy győzz le bennünket, tisztíts meg bennünket, ha valamilyen bálvány felé fordulnánk, ha valaki mást imádnánk! Kérünk téged, hogy attól is óvj meg

AZ URAT IMÁDD!

bennünket, hogy soha ne részeltessük nagyobb tiszteletben, nagyobb dicséretben, nagyon hódolatban családtagjainkat, gyermekeinket, unokáinkat! Engedd meg, Urunk, hogy semmilyen tárgyat ne tiszteljünk úgy, hogy annak valódi tulajdonságokat tulajdonítunk!

Bocsásd meg, Urunk, hogy olyan bálványimádó ez az egész világ, és megvalljuk neked, hogy a mi hazánk, a mi országunk is bár hozzád imádkozik himnuszában, bár keresztyénnek vallja magát, közben annyi bálvány sokasodik, mint Athénban, a Biblia korában, Pál apostol idejében, vagy talán még attól is több! Kérünk téged, hogy a modern bálványainktól is szabadíts meg bennünket, és add, hogy a te útjaidon tudjunk járni és csak neked szolgálni!

Hadd köszönjük meg neked ezen az istentiszteleten a mögöttünk lévő nyarat! Köszönjük, Urunk, hogy áldást kérhetünk majd tíz órákor is és most is erre az iskolaévre, minden tanulóra, diákra, tanárra, pedagógusra, nevelőre, minden iskolában, oktatási intézményben dolgozó emberre. Hadd kérjünk téged, Urunk, hogy áldd meg azokat, akik új iskolát kezdenek, akár az általánosban, gimnáziumban vagy egyetemen, hadd találjanak hívó társakra!

Kérjük, hogy őrizd meg gyermekeinket, fiataljainkat a világtól, a világ által kínált lehetőségektől, amely csapdába olyan sokszor beleesnek! Hadd tudjanak ragaszkodni tehozzád, az élő Úrhoz! Hadd tudjanak képviselni téged, mint világosságok, mint kis gyertyafények! Hadd világítsanak a sötétségben, és ne a sötétség legyen úrrá rajtuk is!

Kérünk, Urunk, hogy áldj meg bennünket, a gyülekezetet, betegeinket! Adj nekik gyógyulást, jobbulást, könnyebbedést! Kérünk, hogy áldd meg a gyászolóinkat, mindazokat a családokat, akik temetni fognak! Te vigasztald őket az evangélium üzenetével, Jézus Krisztus feltámadásával! Maradj velünk, hűséges Urunk, és te járj előttünk! Köszönjük, hogy ezt megígérted, és meg is teszed, mert azt mondtad: íme, veletek vagyok minden napon a világ végezetéig!

Ámen.

431. ének

Úr Isten, kérünk tégedet:
Keresztelj és moss meg minket,
És tisztíts meg kegyesen;
A Krisztusnak ő vérével
Nagy bűneinket töröld el
Szent lelked erejében.
Amit e szent fürdő jegyez,
Mindent mi bennünk megszerez:
Végy körül szerelmeddel,
Hogy a te szövetségedben
Megmaradjunk mind végiglen,
Minden mi gyermekinkkel.